

[Schovelin.]

Man vaagnede herhjemme, og hvad anbefalede man? *Boycot!* Deri er jeg ganske enig med den ærede Regering, det ærede Socialdemokrati og de Partier, der overhovedet har taget til Orde om denne Sag, at dette er et forfejlet Middel. At det desuden er et latterligt Middel, naar man ikke kan gennemføre det, og vil virke lige modsat sin Hensigt, behøver jeg neppe at dvæle særligt ved. Men selv om man *kunde* have gennemført det, selv om der havde været Alvor bag alle disse Talemaader og pompøse Opfordringer, vilde det have været meget *farligt*, om det var lykkedes at skabe en Boykot af tyske Varer.

Nej, det er slet ikke den Vej, vi skal gaa, vi skal *forandre vor Handelspolitik*, og det er det, man krymper sig ved. Det er Situationen i Øjeblikket, at til Trods for, at man vel nok klart ser, at det er det, Tiden kræver, saa krymper man sig ved det, fordi man med sig selv godt ved, at man har holdt for længe igen, og nu skal Frihandelsdogmet, nu skal Mestbegunstigelsesdogmet tvinges igennem — *fiat justitia, pereat mundus!* En Regering, som stod paa sin Ret, vilde allerede for længst være gaaet til Voldgift. Et lille Land som Svejts, et tappert lille Land, har taget en Toldkrig op med Frankrig og endogsaa baaret Sejren hjem. Vi fra vor Side ønsker ingen Toldkrig, men vi ønsker i høj Grad, at vi skal staa paa vor Ret. Den højtærede Udenrigsminister blev forleden Dag i „Berlingske Tidende“ mindet om det bekendte engelske Ord: *wrong or right, my country!* Jeg maa sige, den højtærede Udenrigsminister synes at følge et andet Ord: vrangt eller ret, jeg er international.

Og saa gik da altsaa den højtærede Udenrigsminister til Genève! Jeg havde den Fornøjelse at følge hans Færd, og det var en Oplevelse. Og da jeg ikke lider af den Mangel paa Ridderlighed overfor Modstandere, der saa paafaldende udmærker f. Eks. et Blad som „Politiken“, vil jeg ingenlunde frakende ham en vis Succes nede i Genève. For det første maa jeg sige, at han staaer godt i Ensemblet — om det er en Kompliment eller ikke, skal jeg lade være usagt. Men han blev altsaa Ordfører for en Række af Magter, og jeg synes, han klarede sig med en vis Bravour — det har jeg set med mine Øjne, det er min Mening, og det gør jeg ingen Hemmelighed af. Men for det første opnaaede den højtærede Udenrigsminister intet som helst imod Specialiseringen, det faldt fuldstændigt til Jorden, selvfølgelig, ingen Mennesker der-

nede kunde tænke paa, at man ikke skulde have Lov til at specialisere sin Toldlov, fordi man havde Mestbegunstigelsesklausulen. Men overhovedet — og det var kun det, den højtærede Udenrigsminister opnaaede — behandlede man Mestbegunstigelsesklausulen med en vis Høflighed; jeg havde Fornemmelsen af, at det var den Høflighed, som man viser overfor gamle Mænd'er og gamle Ting — ikke sandt: Respekt for de hvide Haar! Saaledes behandlede man ogsaa Mestbegunstigelsen, man behandlede den varsomt og høfligt. Det var med dette handelspolitiske Ledemotiv, som naar man hører en Melodistump af Weyse — saa nynner man den med og siger: Ja, det var smukt! Denne Musik fra gamle Dage, den var smuk, det er jo den egentlige Musik! Se, det var omtrent Stemningen. Men efterhaanden skar jo Jazzmusikken fra de østeuropæiske Stater igennem. De kom med et andet Raab: *Præference!* Og det skød — det skød, siger jeg, i Virkeligheden Debatten om Mestbegunstigelsen *til Side*. Og hvorfor? Fordi de repræsenterede 100 Millioner Mennesker og med en ganske anden Styrke kunde paaberaabe sig en Nødtilstand. Ja, det ser jo ogsaa galt ud herhjemme, det skal jeg indrømme, men skønt der paa en vis Maade ogsaa er et Agrarproblem herhjemme, saa var Agrarproblemet dernede — det var det skæbnesvangre for os — ikke et dansk Problem, men var: *det østeuropæiske Problem*. Og under denne Debat fik i Virkeligheden det, som vor højtærede Udenrigsminister havde gjort gældende, mere og mere et Skær af en teoretisk, eller jeg vil hellere bruge det Udtryk: akademisk Forhandling. Nej, *Realiteterne*, det var det, som man gjorde gældende fra de store østeuropæiske Staters Side. I Sandhed, man kunde bruge de berømte Schillerske Ord som Motto for, hvad der skete dernede:

„Leicht bei einander wohnen die Gedanken,
Hart im Raume stossen sich die Sachen.“
Det vil jeg oversætte saaledes: I Tankernes Verden gaar man saa let fra den ene Modsætning til den anden, men i Virkelighedens Verden tærner Realiteterne haardt mod hinanden.

Og hvad blev saa Følgen? Til Trods for den Succes, den højtærede Udenrigsminister vandt, hvad fik han saa ud af det? Ja, han fik egentlig slet ikke noget. Og det ligger ogsaa i Sagens Natur, at det gaar saaledes i en Forsamling, hvor man stadig er indstillet paa Kompromis'et, hvor man viger tilbage for de skarpe og klare Fortolkninger. Den økonomiske Komité, som jeg før om-